

Lieve Frank,

Je brief raakt me, de liefde en pijn stralen er tegelijkertijd vanaf. Ook weet ik niet zo goed wat te zeggen merk ik.

De situaties zijn niet met elkaar te vergelijken natuurlijk, maar ik deel je mijn verhaal hoe het voor mij als kind was van gescheiden ouders.

Het is avond en ik zit aan tafel met mijn broer, moeder en vader. We hebben net gegeten en mijn ouders zeggen dat ze iets moeten vertellen. "We gaan uit elkaar" de woorden dreunen door in mijn gedachten, ik kon het niet helemaal geloven. Al had ik het ergens wel zien aankomen vanwege de vele ruzies. "Het komt niet door jullie en je moet weten dat we op een goede manier uit elkaar gaan. Soms gaan we nog gezamenlijk koffiedrinken bijvoorbeeld." Ik was bang, wat staat mij nu te wachten? Tranen rolden over mijn wangen.

Het laatste nieuwjaar vierden we bij kennissen van mijn ouders, toen het twaalf uur was gaven ze elkaar een dikke knuffel. Ik weet nog dat ik ernaar keek en dacht, dit is vanaf nu verleden tijd.

De volgende ochtend ging ik voor basketbal twee weken naar Zweden en toen ik terugkwam, kwam ik ineens in een nieuw huis terecht, mijn moeders nieuwe huis. Mijn kamer was helemaal ingericht. Het voelde gek, want ineens had ik te maken met co-ouderschap van mijn ouders. De ene week naar mijn vader, andere week weer naar mijn moeder.

Ik had het erg lastig met de scheiding en merkte dat ik snel in een bemiddelende rol schoot. Ik heb toen 'kies therapie' (kinderen in echtscheiding's situatie) gevolgd. Daar leerde ik dat ik kind mocht zijn en niet voor mijn ouders hoefde te zorgen. Ik heb daar veel aan gehad.

Later werd het helaas wat minder gezellig rondom de scheiding en gebeurde er veel, er werd veel gepraat door mijn ouders over elkaar en ik kwam in lastige situaties terecht. Wat ik eerder in deze brief vertelde, dat ze goed uit elkaar gingen en zeker nog weleens koffie zouden drinken bij elkaar, was verleden tijd. De situatie was niet meer zo vriendelijk. De jaren die volgden waren erg ingewikkeld, ik had het er erg moeilijk mee en miste een stukje geborgenheid. Ik was vooral aan het zorgen voor, en ik voelde me vaak eenzaam. Als ik bij de één was kon ik eigenlijk niet vertellen dat ik iets leuks had gedaan bij de ander, dat was erg vervelend.

Nu is het een kleine 15 jaar geleden dat mijn ouders uit elkaar gingen. Er is veel gebeurd in de tussentijd. Ik weet nu niet beter, maar soms is het nog lastig.

Alleen al de praktische dingen, verjaardagen, geboorte etc... alles moet eigenlijk apart gevierd worden.

Ook heb ik nu allebei de kanten van het verhaal gehoord, voor mijn vader was het weer anders dan voor mijn moeder. Daardoor heb ik er meer rust in kunnen vinden.

Ik zou me niet meer kunnen voorstellen dat mijn ouders bij elkaar zouden zijn.

Ik weet wel hoe het nu is, ik heb me ertoe kunnen verhouden ookal blijft het een ingrijpende gebeurtenis die ik meedraag.

Liefs,

Carlijn

